

„Последната книга на земята“

Ах, животът.

Той е песен, която чуваш за първи, но и последен път.

Той е есен, без която дърветата си губят цвета.

Той е океан, във който плаваме, без дори да виждаме брега.

Ала кому е нужен бряг, щом достатъчен е на човек на морските вълни шумът?

Живот е смехът, живот е плачът.

Той е майка, която до болка повтаря що и как сина си не ще да изпраща.

Той е работа, в която човек се проваля, когато уж започне занаята да схваща.

Някога мъдрец ми каза:

„Животът не е съкровище, отбелязано на карта.

Той е книга, която хора съзерцават, ала я оставят да виси на рафта.

Или ако решат и да я вземат, и избършат ѝ праха, повярвай, малко съумяват да я прочетат.”

Живот е красотата.

Животът са децата.

Животът е последната книга на земята.